

Η **Βικτώρια Μακρή** γεννήθηκε στην Πάτρα και μεγάλωσε στην Αθήνα, όπου και κατοικεί. Άρχισε να ασχολείται με το γράψιμο κατά τη διάρκεια των σπουδών της στο Πολυτεχνείο. Έχει γράψει στίχους οι οποίοι έχουν μελοποιηθεί από τον Νίκο Μαμαγκάκη και την Καλλιόπη Τσουπάκη, καθώς και διηγήματα τα περισσότερα εκ των οποίων έχουν βραβευθεί σε Λογοτεχνικούς Διαγωνισμούς. Συνεργάζεται με ηλεκτρονικά έντυπα λογοτεχνικού και πολιτιστικού ενδιαφέροντος. Το 2012 απέσπασε το 1ο βραβείο στον 2ο Διαγωνισμό Διηγήματος της ιστοσελίδας eyelands.gr με το διήγημα «Παράθυρο με θέα στο Μυρτώο Πέλαγος», ενώ το 2013 συμμετείχε στο συλλογή διηγημάτων «Μια παράξενη Κυριακή των εκδόσεων Αρχίγραμμα», με το διήγημα «Η Κυριακή της Γοργόνας». Το 2014 τιμήθηκε με το 2ο βραβείο στον 1ο Πανελλήνιο Διαγωνισμό Δοκιμίου του περιοδικού Νέα Σκέψη, με το δοκίμιο «Η Ατομική Βούληση ως Δύναμη Κοινωνικής Ανασυγκρότησης». Από τις Εκδόσεις Ψυχογιός κυκλοφορούν τα μυθιστορήματά της «Ελεύθεροι φυλακισμένοι» και «Casta Diva», ενώ μόλις κυκλοφόρησε το τρίτο της βιβλίο, «Μια νύχτα με τον Τσέχωφ», για το οποίο και θα μας μιλήσει σήμερα, κάτι για το οποίο την ευχαριστούμε θερμά.

Κυρία Μακρή, μιλήστε μας λίγο για το νέο σας βιβλίο, "Μια νύχτα με τον Τσέχοφ". Τι στάθηκε αφορμή για να εμπνευστείτε και να γράψετε, τελικά, το συγκεκριμένο βιβλίο;

Ένα βροχερό απόγευμα πριν καιρό, έπεσα σε μπουτιλιάρισμα στη Μεσογείων. Γυρνάω αφηρημένα το κεφάλι στο παράθυρο, κοιτάω έξω, βλέπω το θέατρο Πόρτα. Σκεφτόμουν ότι, με τέτοιο παλιόκαιρο και με τέτοιους δρόμους που σε μπλοκάρουν δεν υπάρχει τίποτα πιο όμορφο από το να είσαι μέσα σ' ένα ζεστό θέατρο και να παρακολουθείς μια αγαπημένη παράσταση. Εκεί μου ήρθε όλο το θέμα του βιβλίου. 'Ωπα!', είπα, 'αυτό θα είναι το επόμενο μυθιστόρημά μου... Μια γυναίκα παρακολουθεί μια θεατρική παράσταση, τις Τρεις Αδελφές, για παράδειγμα, του Τσέχωφ, και από τα μάτια της περνάει η δική της ζωή, στην ιστορία του Τσέχωφ βλέπει ομοιότητες με καταστάσεις που έχει ζήσει και αυτή'. Έτσι ξεκίνησαν όλα. Επέστρεψα στο σπίτι κι άρχισα κι έγγραφα για τρεις αδελφές εδώ, στην

Ελλάδα, μακριά πολύ από τη Ρωσία του Τσέχωφ και τη χρονολογία που έζησαν η Όλγα, η Μάσα και η Ιρίνα, όμως με τα ίδια ανεκπλήρωτα όνειρα, τους ίδιους έρωτες και χωρισμούς, με την ίδια εγκλωβισμένη ψυχή μέσα στα ανθρώπινα όρια που θέτει ο ίδιος ο εαυτός είτε από άγνοια είτε από απειρία να διαχειριστεί την εσωτερική ελευθερία της ίδιας του της φύσης.

Στο πρόσωπο της πρωταγωνίστριάς σας, της Μαργιότας, μπορείτε να δείτε τον εαυτό σας; Έχετε κοινά στοιχεία μαζί της; Θα θέλατε, όπως κι εκείνη, να έχετε τη δυνατότητα να συνομιλήσετε μια νύχτα με τον Τσέχοφ;

Ναι, η Μαργιότα μού μοιάζει πολύ κι αυτό δεν μου ξέφυγε, είχα ανάγκη και σε αυτό το βιβλίο να εκφράσω κομμάτια του εαυτού μου. Η επιθυμία της να συναντήσει ένα βράδυ τον Τσέχωφ σ' ένα ήσυχο μπαράκι, να πιουν λίγο κρασί και να τα πουν, είναι δική μου βαθύτατη επιθυμία. Γιατί μου λείπει η επαφή με πνευματικούς ανθρώπους, με τους χαρισματικούς εκείνους ανθρώπους που σε κοιτάνε βαθιά στα μάτια και η σοφία που εκείνα τα μάτια εκπέμπουν σε λυτρώνει, σε κάνει να θες να εξομολογηθείς και να νοιώσεις ανακούφιση, κοιτάς το βλέμμα αυτό των πνευματικών ανθρώπων και είσαι ήσυχος ότι κοιτάς την ίδια σου τη συνείδηση. Δεν το βρίσκεις εύκολα αυτό, οι άνθρωποι έχουμε γίνει σκληροί και συγχρόνως ρηχοί. Ζούμε για το 'θεαθηναι' και παραβλέπουμε το 'είναι'. Ο Τσέχωφ, στα μάτια μου και στην ψυχή μου, και μέσα από τα σοφά του έργα που έχω διαβάσει και δει τα περισσότερα, είναι ο πνευματικός εξομολογητής που θα ήθελα να έχω απέναντί μου και να τον ακούω να με συμβουλεύει...

Τι σημαίνει για εσάς η λέξη ζωή; Πιστεύετε πως οι άνθρωποι είμαστε σε θέση να καθορίσουμε την πορεία της, ή το πως αυτή θα εξελιχθεί οφείλεται σε άλλους παράγοντες, όπως η μοίρα ή το πεπρωμένο;

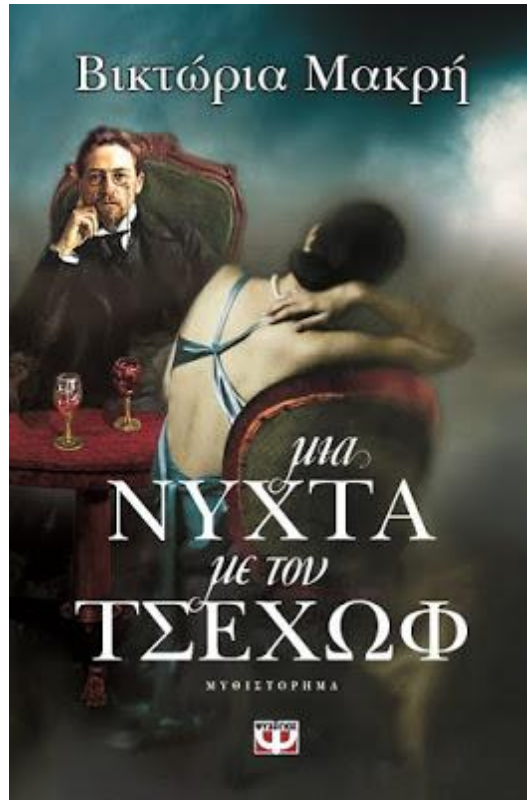
Ακόμα και προκαθορισμένο στη ζωή να υπάρχει, θεωρώ πως γεννιόμαστε μαζί με την ευκαιρία αυτό το προκαθορισμένο να το φιλτράρουμε μέσα από τη γνώση και άρα να το διαφοροποιήσουμε, ακόμα και να το αλλάξουμε, σε κάθε περίπτωση να αξιολογήσουμε το γεγονός ότι εντός μας υπάρχει το πνευματικό πεδίο και δεν είμαστε μόνο ύλη. Ζωή είναι η ευκαιρία να εξελιχθούμε εσωτερικά. Γι' αυτό γεννιόμαστε. Πέρα από τη Μύκονο, υπάρχει και ο Ντοστογιέφσκι, και ο Κόππολα, και ο Κουροσάβα, και ο Παπαδιαμάντης, και ο Αριστοτέλης. Επιλογές είναι, τα πάντα. Δεν μας επιβάλλεται η άγνοια, όπως δεν μας επιβάλλεται και η γνώση. Το δρόμο έως το θάνατο, που είναι το μόνο που ξέρουμε για το μέλλον μας, εμείς τον επιλέγουμε.

Έχετε μετανιώσει για λάθη του παρελθόντος σας; Αν μπορούσατε να γυρίσετε πίσω το χρόνο, θα είχατε κάνει διαφορετικές επιλογές;

Έχω μετανιώσει για ανθρώπους που κράτησα κοντά μου πέρα από την ημερομηνία λήξης τους. Αυτό, ναι, το καταλογίζω στον εαυτό μου ως κακή επιλογή. Αλλά, γενικά, τα λάθη της ζωής μου έμαθα με τον καιρό να τα αγαπάω, να τα σέβομαι, γιατί υπήρξαν δάσκαλοι για μένα, με έκαναν πιο σοφή, με ωρίμασαν, με μάθανε να σκέφτομαι. Δεν γίνεται να απορρίπτεις χρονικές περιόδους της ζωής σου που γονάτισες από τις λανθασμένες επιλογές σου. Γονάτισες γιατί ενδεχομένως έπρεπε να σταματήσεις μια πορεία που σε οδηγούσε σε αδιέξοδο. Πόνεσες, ναι, αλλά ο πόνος σε προστάτευσε. Έχω ακόμα, σε αυτή την ηλικία, σημάδια στα γόνατά μου από τις πέτρες του χωματόδρομου έξω από το σπίτι μου που έτρεχα μικρή κι έπεφτα. Τα σημάδια αυτά είναι από τις ημέρες εκείνες που μάθαινα να τρέχω πιο προσεχτικά πάνω σε δρόμους με πέτρες. Αντίστοιχα, τέτοια σημάδια υπάρχουν και στην ψυχή μου. Και εκείνα επίσης, από κάποιες απρόσεχτες μέρες δημιουργήθηκαν...

Μέσα από τα βιβλία σας είναι εμφανές ότι αγαπάτε ιδιαίτερα το θέατρο. Έχετε σκεφτεί ποτέ να γράψετε κάποιο θεατρικό έργο;

Έχω ξεκινήσει ήδη πριν από μερικά χρόνια και γράφω ένα θεατρικό έργο, αλλά το άφησα στη μέση για να ολοκληρώσω αυτό το βιβλίο, το Μια Νύχτα με τον Τσέχωφ. Είναι ένα θεατρικό που ουσιαστικά το βλέπω να παίζεται μπροστά στα μάτια μου, τόσο ζωντανό το έχω μέσα μου, ακούω τα λόγια που λένε οι ήρωες, βλέπω τις εκφράσεις του προσώπου τους. Είναι ένα δύσκολο έργο, γιατί καταπιάνεται με την αξία της συγχώρεσης και τη φιλοσοφική διάθεση πάνω στο πρόσκαιρο της ζωής. Νομίζω πως θα το ολοκληρώσω λίγο – λίγο γιατί δεν αντέχω κάποιες αλήθειες τις οποίες οφείλω να παραδεχτώ καταγράφοντάς τες, όπως αυτή της συγχώρεσης. Η αλήθεια είναι ότι, όσα χτυπήματα κι αν έχω φάει στη ζωή μου έως τώρα πάνω σε αυτό το θέμα, δύσκολα συγχωρώ...

Όταν συγγράφετε, έχετε εξ' αρχής στο μυαλό σας πως θα εξελιχθεί η ιστορία, ή είναι κάτι που αποφασίζουν οι ήρωές σας όσο αυτή προχωράει;

Και τα δύο συμβαίνουν. Τον βασικό κορμό της ιστορίας τον γνωρίζω από την αρχή, αλλά στην πορεία αφήνω τους ήρωές μου να μου 'μιλάνε' και τους 'ακούω' πολύ προσεχτικά... Ταυτίζομαι μ' έναν χαρακτήρα που περιγράφω και προσπαθώ να δω μέσα από τα μάτια του, να δω τι θέλει, πού πάει. Έχω έρθει στη θέση ενός βασιμάνη - φύλακα παροπλισμένων πλοίων, μιας καθηγήτριας πιάνου, μιας μοναχικής κοπέλας που το μόνο που ήθελε ήταν ένας κέδρος στην αυλή της. Δεν είναι εύκολο να αφουγκράζεσαι διαφορετικούς από σένα ανθρώπους. Ταυτόχρονα όμως με τη δυσκολία ανακαλύπτεις και την ομορφιά που αυτή η εμπειρία έχει. Σε βγάζει από σένα, σε αποταυτίζει από τα προβλήματά σου, σε βοηθάει εντέλει. Όλη αυτή η διαδικασία, το να 'ακολουθήσεις' δηλαδή έναν ήρωα που περιγράφεις κι όπου αυτός σε βγάλει, είναι μια 'παράκαμψη' που κάνεις στο γραπτό σου. Μετά, επανέρχεσαι στο βασικό σενάριο που έχεις στο μυαλό σου και συνεχίζεις. Μέχρι βέβαια να συναντήσεις τον επόμενο 'ιδιαίτερο' ήρωά σου...

Στην διάρκεια της συγγραφικής σας καριέρας έχετε κερδίσει αρκετά λογοτεχνικά βραβεία, ενώ το αναγνωστικό κοινό αγκαλιάζει με ιδιαίτερη θέρμη κάθε νέο σας πόνημα. Πώς αισθάνεστε απέναντι στην αγάπη αυτή που εισπράττετε;

Θα σου πω ότι αισθάνομαι σαν παιδί που του δίνουν ζαχαρωτό. Κανείς ποτέ δεν θα μπορέσει να με πείσει ότι παραμένει ψύχραιμος όταν ακούει ότι βραβεύτηκε για κάτι που

έκανε. Μπροστά στην αγάπη και την αγκαλιά του κόσμου είμαστε παιδιά που ευχαρίστως τη δεχόμαστε, ίσως γιατί θα υπάρχει πάντα μέσα μας ένα έλλειμμα ωριμότητας. Όσο κι αν ηλικιακά μεγαλώνουμε, η αγάπη θα συνεχίζει στο διηνεκές να λειτουργεί παιδαγωγικά στη ψυχή μας. Θα μας ανακουφίζει, θα μας θεραπεύει, το πάρε – δώσε μαζί της θα μας ολοκληρώνει ως άτομα και οντότητες.

Πώς ονειρεύεστε το μέλλον σας;

Δίχως πνιγμένους συνανθρώπους μας στις θάλασσες, δίχως παιδιά που δεν έχουν τη δυνατότητα να πάνε σχολείο, δίχως capital controls, δίχως συσσίτια για πεινασμένους, δίχως επικίνδυνους ηλίθιους στα παγκόσμια κέντρα αποφάσεων. Δεν ξέρω αν θα προλάβω να το δω εγώ αυτό το μέλλον. Εύχομαι όμως η επόμενη γενιά να το δει. Το εύχομαι ολόψυχα.